J·R· Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY VRAŽD V MIDSOMERU

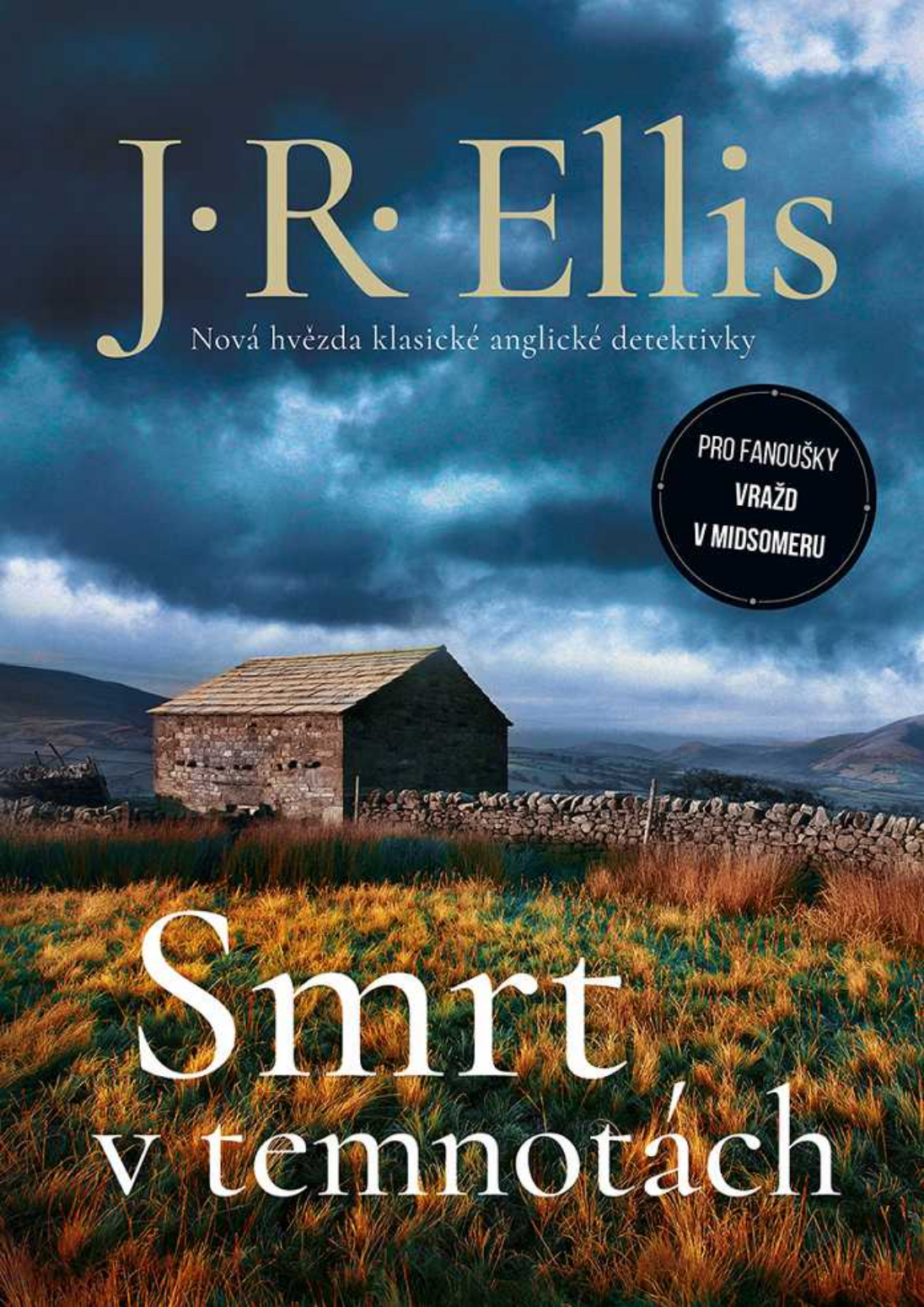

Smrt v temnotách

Smrt v temnotách

Smrt v temnotách

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2017 / 2018
Translation © Michael Havlen, 2023
Cover © Jan Matoška, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-420-6 (pdf)

Pro Jackie

Prolog

Esli pozor nedáš si na kroky svý,
Sluj prozřetelnosti ukončí tvý dny.

V hlubinách pod Národním parkem Yorkshire Dales se jeskyňáři prodírali temnými chodbami. Kromě strašidelné ozvěny jejich hlasů byla slyšet jen voda, která jim kapala na hlavu a zurčela v mělkých potůčcích. Z dálky se ozývalo hučení podzemní řeky. Tančící světýlka jejich čelovek ozařovala skalní stěny a vrhala do výšin obří stíny.

Procházeli tajuplným podzemním světem skal, bláta a slizu, kde po celý rok panoval stálý chlad a kde se složité systémy vzájemně propojených tunelů nořily desítky metrů pod zem. Tisícileté působení vody rozpouštějící vápenec vytvořilo útvary připomínající jeskynní umění nějaké zvláštní podzemní civilizace: ze stropů visely dlouhé prsty stalaktitů, proti nimž se ze země vzpínaly stalagmity.

Jeskyňáři byli stále teprve v polovině systému. Vstupovali do dlouhé a poměrně rovné chodby s hrubými stěnami o výšce asi šesti metrů a mělkým potůčkem na dně.

„Tady je lehčí úsek. Brzy si uděláme přestávku," zavolal za sebe vedoucí skupiny.

Zezadu k němu dolehla ozvěna odpovědí. Cachtal tunelem dál, a přitom počítal čas a vzdálenost. Dvě a půl hodiny sem, pak zastávka na jídlo a další dvě a půl hodiny cesty na konec systému. Vést nezkušenou skupinu turistů byla velká zodpovědnost. Mohla se stát spousta věcí. Lidé upadli, něco si zlomili a trvalo hodiny, než se k nim dostala speleologická záchranná služba. Lehkomyslní amatéři snadno zabloudili v labyrintu chodeb, v nichž pak mohli zemřít vyčerpáním a podchlazením.

Vtom o něco brnkl nohou a zakopl. V první chvíli se proklel za to, že se nechal tak hloupě rozptýlit a nedával pozor. To *on* si teď málem zlomil kotník a dostal ostatní do problémů. Ať už ovšem zavadil o cokoli, bylo to měkké a pohnulo se to. Shlédl k zemi, aby si na tu věc posvítil, a s úlekem zavrávoral. Jeho baterka ozářila lidskou hlavu. Napříč chodbou leželo mužské tělo. Zacuchané vlasy pokrývala krusta ztuhlé krve z rány, jež prorazila lebku. Jeskyňáře okamžitě napadly dvě věci.

Zaprvé: mrtvý na sobě neměl speleologickou výstroj.

Zadruhé: věděl, kdo to je.

Jedna

Opaterně kráčej přes kopce vysoký,
kchór u Zející sterže, jámy hluboký.

Na svůj první den na policejním oddělení v Harrogate detektiv seržant Andrew Carter nikdy nezapomene. Po silných deštích konečně vysvitlo slunce a on dorazil na stanici časně ráno v elegantním italském obleku a v oblíbených polobotkách od Armaniho. Byl vysoký, měl pohlednou tvář, oslnivý úsměv, krátké blond vlasy a urostlou postavu s počínajícím sklonem k nadváze.

Před budovou Carter na chvíli zaváhal a narovnal si kravatu, než konečně vstoupil do dveří. Ve srovnání s ruchem na stanicích Metropolitní policie v Londýně tady panoval na první pohled klid. Přistoupil k recepci, kde ho s úsměvem přivítala policistka ve středních letech.

Když vyplňoval formulář pro vstupní průkaz, uslyšel, jak na něj někdo s ostrým severoanglickým přízvukem zavolal: „Á, ten mladej z velkoměsta!“

Carter se otočil a uviděl, že si to k němu chodbou rázuje jakýsi muž. Měl na sobě něco, co Carterovi připadalo jako stará otrhaná větrovka a pohorky. Zastavil se a sjel nováčka od hlavy k patě pohledem šedých očí, vřelým a pronikavým zároveň.

„Tak pojď, nemáme moc času, lejstra můžeš vyplnit potom. Půjdeme mizerným terénem, tak bacha, ať si nepomačkáš ten nóbl oblek.“ Pak vykročil ke dveřím, odkud ještě houkl: „A ty tvoje boty!“

Zasmál se a vyšel ven.

Carter zmateně pohlédl na recepční. I ona se zasmála.

„Měl byste jít za ním, to je vrchní inspektor Oldroyd. Tu máte.“ Podala mu dočasnou propustku. „Stačí dopsat jméno.“

Carter vykulil oči. Detektiv šéfinspektor Oldroyd byl jeho nový šéf. Chvatně odložil propisku, omluvil se, zastrčil si dočasný průkaz do kapsy a vyrazil ze dveří.

Oldroyd už startoval motor starého omšelého saabu. Jakmile Carter nastoupil, vyjeli z brány.

„Šéfinspektor Oldroyd, těší mě. Ruku si podáme pozdějc. A ty jsi teda Andrew Carter. Můžu ti tykat?“

„Ano, pane.“

„Dobře. No, Andy, tohle pro tebe bude moc zajímavej první případ. Právě mi volal inspektor Craven ze Skiptonu. Ve Zvonícím hrnci našli mrtvolu.“

„V hrnci, pane?“

„Jo, v hrnci.“

Carter se zatvářil zmateně.

Oldroyd zavrtěl hlavou. „No tak, mladej, namáhej makovici.“

„Co prosím, šéfinspektore?“

„Přijel jsi do kraje širejch lánů, tak vem rozum do hrsti a ukaž, že máš pod čepicej.“

Carter byl dokonale vykolejený: šálí ho sluch, nebo je jeho nový šéf blázen? Otevřel ústa a chtěl něco říct, vtom však Oldroyd vyprskl smíchy.

„Omlouvám se, to byla jen sranda, troška yorkshirského nářečí. Neboj se, lidi tady takhle už moc nemluví. Bohužel.“

Carter byl pořád zmatený. „Chápu, pane, ale, ehm, co jste tedy říkal?“

„Jen jsem žertoval. Zásadní je, že ve Zvonícím hrnci – to je obří jeskynní systém – objevili mrtvolu. To se tady nestává moc často, i když v okolí jsou jeskyní stovky. Něco mi říká, že máme mimořádnou událost.“

Cartera nikdy nenapadlo, že by se zrovna hrabství Yorkshire vyznačovalo četným výskytem jeskyní. Podíval se z okna. Malebná krajina kolem Harrogate, která mu připomínala některé části Surrey nebo Kentu, se po chvíli začala měnit. Živé ploty vystřídaly hrubé kamenné zídky křižující sytě zelená pole s pasoucími se stády krav a ovcí. Po polích byly rozeseté nízké kamenné domky.

Silnička mezi zdmi, jež ji z obou stran svíraly, se zúžila a Oldroyd zvolnil. Carter spatřil ceduli s nápisem „Národní park Yorkshire Dales“ a obrázkem hlavy berana.

„Tohle je údolí Wharfedale, Andy. Už jsme v národním parku – jéje, měl bych přibrzdit.“

Cestu jim zatarasilo stádo ovcí. Za nimi se ploužil farmář a kolem stáda pobíhali sem a tam dva černobílí psi. Carter si vzpomněl na londýnskou Streatham High Road neustále ucpanou kolonou aut.

„Je to někdy otrava, když člověk pospíchá, ale všichni tu máme ovce rádi. Díky nim vypadá krajina tak, jak vypadá.“

Ovce začaly mizet za brankou. Oldroyd mávl na farmáře a auto projelo kolem jedné z kolií ostražitě hlídkujících na vozovce, aby snad některou z ovcí nenapadlo utéct.

Silnice se vlnila po úbočí vzhůru a zase dolů.

„Tady zpomalím, aby ses mohl rozhlídnout.“

Před Carterem se rozprostřel velkolepý výhled na vesnici. Náves obklopovaly šedivé kamenné domky. U mostu stál starý kostel. Krajina v dálce působila ještě nespoutanějším dojmem. Řeka

byla po nedávných lijácích stále rozvodněná a některá níže položená pole zůstávala zaplavená.

„To před námi je Burnthwaite a Upper Wharfedale."

„Nevypadá to zle, pane."

Oldroyd se zasmál.

„Bacha, mladej, aby ses nám tady do toho nezamiloval. Alf Wight se do okolní krajiny zabouchl hned, jak ji uviděl."

„Alf Wight?"

„Pro tebe spíš James Herriot. Bydlel tamhle za kopečkama v Thirsku."

„To byl ten, co psal knížky o práci veterináře?"

„Přesně tak."

Carter na venkově dosud moc času nestrávil a měl o něm stereotypní představu: jen spousta polí páchnoucích kravským hnojem a „místní balíci", co se nalévají jabčákem a krkají. Ale okolní krajina na něj působila jinak, bylo na ní něco rozmáchlého a velkolepého.

Projeli vesnicí a minuli dvě policejní auta: první známku toho, že se něco děje. Po necelých dvou kilometrech strmého stoupání Carter uviděl u zídky další policejní vozy a dodávku s nápisem „Speleologická záchranná služba Wharfedale" na boku. Všiml si, že policie tady jezdí v range roverech, což byl model vhodný spíše do náročného terénu než na rychlé honičky po městě.

Oldroyd zastavil a vzápětí se k jejich vozu vydal policista.

„Tohle je zdejší inspektor Bob Craven. Děláme si srandu, že se tomu tady říká Cravenův okrsek." Oldroyd otevřel okénko a napodobil přízvuk anglické vyšší třídy. „Á, lord Craven z Cravenu. Donesly se mi zvěsti, že se ve vašem kraji dnes dějí strašlivé věci."

Craven se ušklíbl. Měl velký červený obličej a vypadal spíš jako farmář ošlehaný větrem než představitel zákona.

„Ahoj, Jime, rád tě vidím. Máš recht a něco ti povím: vsadím se, že ani ty jsi něco takovýho ještě neviděl. Je to opravdová záhada."

„Tak to bude nejlepší, když se na to půjdeme mrknout." Představil Cartera a pak všichni tři přelezli po dřevěných schůdcích na druhou stranu zídky a vykročili po polní cestě. Craven se trochu udiveně podíval na Carterův drahý oblek a boty.

„Tak mě zasvěť, Bobe," pobídl inspektora Oldroyd.

Craven se podíval do poznámek. „Obětí je muž, necelých čtyřicet. Našel ho vůdce party krtků, Geoffrey Whitaker."

„Jaké party?" vyhrkl Carter.

„Krtci jsou jeskyňáři. Kluk je z jihu, Bobe, ty za to nemůžeš. Pokračuj."

„Tělo leželo napříč chodbou a kolem něj tekla voda."

„Nemohla to být nehoda? Pád?"

„To je velmi nepravděpodobné, Jime. Mrtvý neměl jeskyňářskou výstroj. Podle zranění dostal zezadu do hlavy ránu něčím malým a tupým, jako je třeba kladivo. Takhle se člověk při pádu nezraní."

„Takže ho někdo zavraždil a hodil do jeskyně?"

„Vypadá to tak, akorát že jeskyňáři našli tělo asi v polovině cesty. Z obou konců systému to tam trvá přes dvě hodiny. Proč by se někdo s mrtvolou vláčel tak daleko pod zem a pak ji nechal na takovém místě? Muselo být přece jasné, že až tudy půjde někdo další, zakopne o ni. To nedává smysl."

Oldroyd se zamračil. Byl to opravdu nepravděpodobný scénář.

„Ale to není všechno, Jime. Poslechni si tohle. Dva z těch chlapů, co se vydali dolů pomoct vyzvednout tělo, přísahají, že stejným místem procházeli před třemi dny a nic neviděli."

„Ale?"

„Ale až to tělo uvidíš, budeš asi souhlasit s tím, že bylo v jeskyni mnohem delší dobu."

„Rozumím. No," Oldroyd si zamnul ruce, „takové případy mám rád: spousta námětů k přemýšlení. Co říkáš, Andy?"

Carter se rozhlížel po travnatých kopcích, které se kolem nich zvedaly. Na tváři cítil větřík, po obloze pluly bílé mraky. Půda byla tak pevná, až se nechtělo věřit, že se pod jejich nohama skrývá temné podsvětí. Horečně přemýšlel a snažil se první den udělat dobrý dojem.

„Vím, že to možná zní triviálně, pane, ale nemohl být zavražděn tam dole? Proč předpokládáme, že ho zabili někde jinde a tělo pak odvlekli do toho kastrolu?"

„Hrnce," opravil ho Oldroyd.

„To je krajně nepravděpodobné," řekl Craven a znovu nahlédl do svých poznámek. „Už jsme zjistili, že obětí byl David Atkins z Burnthwaite, zřejmě velmi zkušený speleolog, tudíž pravděpodobnost, že by se jeskynním systémem vydal tak daleko bez jakéhokoli vybavení, je podle mě nulová."

„Takže to vylučuje, že by ho cestou dolů zavraždil někdo jiný?"

„Řekl bych, že ano."

„Ale někdo ho k sestupu do jeskyně mohl donutit pomocí zbraně a pak ho teprve zabít," pokračoval Carter. „A po činu všechnu jeho výstroj odnesl."

„To se nedá vyloučit," připustil Oldroyd, „ale je to opět velice nepravděpodobné. Násilím někoho postrkovat systémem úzkých chodeb by trvalo hrozně dlouho. A potom ho zabít, sebrat mu jeskyňářskou výstroj a všechno zase vynést ven… Proč se takhle namáhat?"

Vstoupili do stinného údolí obklopeného strmými stěnami.

Carter zavrtěl hlavou. „Souhlasím, nedává to smysl."

Ostře zabočili a Carter náhle spatřil jejich cíl. Asi v polovině úbočí se rýsoval temný otvor jeskyně.

„Ta jeskyně je vchod do systému Zvonícího hrnce," řekl Oldroyd, „a já už vidím tělo. Pojďme."

Před jeskyní se nacházela sbírka balvanů různých velikostí a hromady suti spadající k říčce protékající na dně údolí. Carter předpokládal, že za normálních okolností jde o osamělé místo, ale dnes se u ústí jeskyně shromáždil houf lidí. Někteří z nich měli nepromokavé oblečení a na hlavách přilby. Zdálo se, že pozornost se soustředí na nosítka ležící na zemi. Byla přikrytá igelitovou plachtou.

Vzhůru po úbočí se k jeskyni táhla úzká stezka a Oldroyd po ní vykročil překvapivou rychlostí, jako by se už nemohl dočkat, až uvidí důkazy na vlastní oči. Carterovi začalo docházet, proč má šéfinspektor na nohou pohorky. Cesta byla mokrá a blátivá. Sám už měl boty obalené bahnem a neustále se smekal.

U vstupu do jeskyně seděla v trávě a na kamenech skupina mužů v jeskyňářské výstroji. Vypadali vyčerpaně. Někteří si sundali helmy a jeden pil horký čaj z termosky.

„Po tomhle bych si dal něco silnějšího," prohodil k ostatním.

„To jo," zamumlalo souhlasně několik jeho kolegů. Tváře měli umazané od bláta, jejich výstroj byla mokrá a špinavá. Vypadali otřeseně.

U nosítek stáli dva strážníci. Craven k nim přistoupil.

„Vrchního inspektora Oldroyda už znáte a tohle je detektiv seržant Carter."

Strážníci stroze kývli na pozdrav.

„Tak se na to podíváme," řekl Oldroyd. Navlékl si gumové rukavice, druhé podal i Carterovi a pak odhrnul plachtu.

Na nosítkách leželo tělo středně vysokého, ale urostlého muže s tmavými vlasy i vousy. Měl na sobě jen tričko potřísněné krví, džíny a tenisky. Zadní část jeho lebky byla rozdrcená, ve vlasech se mu leskla zčernalá krev. Nejnápadnější byla vlhkost. Tělo bylo mokré, a když se Oldroyd dotkl kůže, působila na omak nezvyklým dojmem. Nebyla ledová, ale lepkavá. V mnoha ohledech

připomínala pokožku mrtvol vytažených z jezera, ale ne zcela. Pobytem ve vodě se neodmočila, ale byla špinavá a zablácená jako záchranáři, kteří muže vytáhli ven. Oldroyd tělo znovu zakryl a zamračil se.

„Našel se po dvou hodinách cesty jeskynním systémem v džínách a tričku, a jestli se nepletu, strávil tam dole nějakou dobu. Nějaké další postřehy, Andy?"

Carter byl zmatený. Že zrovna já musím hned první den narazit na takový případ, pomyslel si. Celá ta věc byla divná. Správně usoudil, že nemá cenu si před šéfinspektorem na něco hrát.

„Já nevím, pane, nemám s tím vůbec žádné zkušenosti. V Londýně žádné jeskyně nejsou."

„No tak to budeš muset trochu zapojit fantazii. Neobjeví se tam u vás snad občas mrtvola v kanalizaci?"

„Určitě ano, pane, ale já jsem ještě žádnou neviděl."

„Aha," hlesl Oldroyd roztržitě, jako by mluvil sám se sebou. Znovu se podíval na nosítka a zavrtěl hlavou. Nastala odmlka, během níž všichni tři muži ztichli a lámali si hlavu nad tou hádankou.

Craven pak vykročil ke skupince speleologických záchranářů a Oldroyd s Carterem ho následovali.

„Díky za pomoc. Bez vás bychom to tak rychle nezvládli. I když to asi nebyla moc hezká práce. Kdo to vedl?"

„Já. Williams. Alan Williams," odpověděl jeden z členů skupiny a utřel si ze špinavých vousů kapky čaje, „a máte pravdu, jsme zvyklí vynášet lidi na nosítkách, a někdy jsou i mrtví, ale ne zavraždění. Ale dalo se to čekat, inspektore. Tyhle jeskyně vás rozhodně dokážou nepříjemně překvapit."

Ohlédl se na černé ústí a ve tváři se mu objevil výraz zbožné úcty. „Lidi se jich po staletí báli, dávno předtím, než je prozkoumali. Mysleli si, že tam dole sídlí služebníci pekla, a když člověk

zajde moc daleko, chytí ho do svých spárů a už nepustí." Podíval se na mrtvolu. „Když nemáte respekt, tak…"

Na Cartera jeskyňářova řeč působila poněkud přehnaně a zareagoval bez servítků. „Co tím přesně myslíte? Že ho zabila samotná jeskyně? Nějaký skřet nebo tak něco?"

Williams šlehl po Carterovi nepřátelským pohledem a zhodnotil jeho přízvuk a oblečení. „Ne, chci říct, že když si člověk v místních jeskyních nedá pozor, smrt není nikdy daleko. To, co se tu stalo, je zvláštní, ale tam dole se dějí zvláštní věci."

Carter pořád netušil, o čem ten člověk mluví, ale rozhodl se v tom dál nerýpat.

„Nevím, jak to ti dva zvládli." Williams ukázal na dva muže, kteří vypadali ještě vyčerpaněji než ostatní členové party. Jeden z nich držel brašnu, v jakých se nosí fotoaparáty s příslušenstvím. „Jsou zvyklí na mrtvoly, ale ne na jeskyně."

„To jsou naši technici. Šli dolů s jeskyňáři," vysvětlil Craven Oldroydovi. „Jak jistě uznáš, je to velice neobvyklé místo činu."

„Škoda, že jsme si nemohli tělo prohlédnout tam, kde se našlo," podotkl Oldroyd, „i když chápu, že by to znamenalo jisté komplikace."

„Nedá se to tam uzavřít, Jime. Neměl bys jistotu, že v okolí nejsou další jeskyňáři, kteří by mohli místo činu narušit. A naše lidi dole nechat nemůžeme. Mohlo by být riskantní, kdyby se tam zdrželi příliš dlouho."

„To chápu," přikývl Oldroyd a obrátil se na technika s foťákem. „Určitě budete mít spoustu fotek."

„Ano, pane. Naštěstí jsem měl silný blesk. Dole je tma jako v pytli. Nebylo tam v podstatě nic než blátivá chodba s potůčkem na dně."

„Prohledali jste to tam pořádně?"

„Jistě, šéfinspektore," odpověděl druhý policista. „Bylo tam jen bahno a kamení. Našli jsme jenom tohle." Vytáhl igelitový sáček s malým kovovým háčkem, na první pohled rezavým a starým.

„Hmm," zahučel Oldroyd, zatímco si prohlížel nález. Carter se také zvědavě přiblížil.

„Co to podle vás je, pane?"

Oldroyd obracel předmět v prstech. „Nevím, asi bude nejlepší zeptat se povolanějších."

Vykročil k jeskyňářům, kteří byli právě uprostřed rozhovoru. „Omlouvám se, že ruším. Jsem detektiv šéfinspektor Oldroyd a mám na starosti vyšetřování. Neví někdo z vás, co by to mohlo být? Našlo se to na místě činu."

Williams si vzal sáček a všichni si věc uvnitř pozorně prohlédli. Nakonec ale jen zavrtěli hlavami a Williams nález vrátil.

„Vypadá to jako nějaký háček."

„Nepoužíváte něco takového?"

„Ne, všechny naše věci jsou z oceli nebo slitin. Tohle vypadá jako kousek starého železa, trochu primitivní."

Carter se na kousek kovu díval s velkou skepsí. „Nechápu, jak by to mohlo souviset s případem, pane."

„Kusy kovu se hluboko do podzemí obvykle nedostanou bezdůvodně. Na odpadek to nevypadá." Oldroyd si předmět dál zaujatě prohlížel.

„Inspektore?"

Oldroyd s Carterem se otočili. Jeskyňáři se zvedli a vyčkávavě na ně hleděli.

„Můžeme už jít?" zeptal se Williams.

„Zeptejte se inspektora Cravena. Ten tomu tady velí a bude sepisovat výpovědi."

„Všichni jsme ho znali, víte?" Williams ukázal na nosítka.

„Ano, slyšel jsem, že byl místní. Musí to být pro vás všechny šok. Neměl nějaké nepřátele?"

Williams se zamračil. „Jeho smrt nás šokovala, ale zas takové překvapení to není. Dave Atkins nebyl zrovna oblíbený."

Oba detektivové okamžitě zbystřili.

„Proč?“ zeptal se Carter.

„Můj táta by o něm řekl, že byl sígr. Věčně zkoušel levárny, aby se dostal k penězům, a dělal ostatním do manželek a holek,“ řekl další ze záchranářů.

„Rozumím.“

„Nemuseli byste hledat daleko, abyste našli někoho, kdo měl motiv ho odkrouhnout.“

Oldroyd náhle zvážněl a přímočaře se zeptal: „Takže jste to byl vy?“ Jeskyňář se zatvářil zaskočeně, ale pak se šéfinspektor usmál.

„Nebojte se, nemám proti vám žádné důkazy – zatím,“ dodal s dalším úsměvem. „Vypadá to, že budeme mít hodně podezřelých.“

„Byl to hroznej parchant!“ vykřikl jiný muž.

„Rozumím,“ řekl Oldroyd, „ale nebyl snad jedním z vás? Myslím z jeskyňářů.“

„Ano, byl ve wharfedaleském klubu, ale k záchranářům nepatřil. Ten by pro nikoho, kdo uvázl v jeskynním systému, nehnul ani prstem,“ odpověděl Williams.

„Takže každý člen klubu nemusí být nutně záchranářem.“

„Nemusí, ale pro většinu to platí. Myslíme si, že je správné využít svých schopností a znalostí k záchraně životů jiných lidí, i když je to banda kreténů, kteří se spustí dolů bez patřičného vybavení a zabloudí. Jak jsem říkal: to jsou ti, co k jeskyním nemají respekt.“

„Velmi šlechetné.“

„Atkins se té myšlence samozřejmě jen vysmíval. Myslel si, že kreténi jsme my. Prostě by je nechal umřít.“

„Ironií osudu je, že tam dole pak sám skončil mrtvý.“

Williams zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem vás říkat, že tam dole byl delší dobu?“

„No, jistě to nevím, musíme počkat na expertízu, ale z vlastní zkušenosti bych řekl, že tam tělo muselo ležet přinejmenším několik dní."

„Víte, šéfinspektore, nedává to smysl."

„Jak to?"

Williams se podíval na parťáka.

„Dneska je pondělí. Po stejné trase jsme prošli v pátek, že?" Druhý jeskyňář přikývl.

„Ano, inspektor Craven mi to říkal. A nic jste neviděli?"

„Ne, v té době žádná mrtvola v Sifonové chodbě nebyla, to vás můžu ubezpečit."

„Jste si tím naprosto jistý?" Carter už měl těch nesmyslů kolem „tajemných jeskyní" vážně dost. „Pokud se nemýlím, tam dole je spousta děr a chodeb, tak jak můžete přesně vědět, že jste byli zrovna v téhle?"

Okamžitě bylo jasné, že znovu přestřelil. Williamsova vousatá tvář se na mladého detektiva podruhé opovržlivě zachmuřila.

„Podívejte… detektive, my tyhle systémy známe líp než kdo jiný. Zvonící hrnec patří k těm přehlednějším. Víme, že jsme šli Sifonovou chodbou, a povídám vám, že tam žádná mrtvola nebyla." Pro zdůraznění svých slov namířil na Cartera prst.

„Proč se tomu říká Sifonová chodba?"

„Vy jste ještě v žádném jeskynním systému nebyl, co?"

„Ne," přiznal Carter.

„Sifon je nejhlubší část systému, kde se shromažďuje voda. Mám pravdu?" zapojil se do rozhovoru Oldroyd.

„Přesně tak," odpověděl jeskyňář. „Sifonová chodba je až na dně Zvonícího hrnce, což je jeden z důvodů, proč v ní stále protéká silný vodní proud. Na konci tunelu potůček padá poměrně úzkým otvorem do podzemního jezera, ale tam se nedá prolézt."

„Jak to víte?"

„Prozkoumali to tam potápěči."

„Potápěči?" podivil se Carter. „Chcete říct, že se tam dolů někdo chodí potápět?"

„Ano."

„To musí být velice nebezpečné."

„Ano, jste pod vodou a úplně potmě. V zatopených podzemních systémech jsme ztratili už hodně chlapů."

Carter se v tom všem snažil nějak vyznat a nebyl si jistý, jestli je to podstatné, ale Oldroyd pozorně naslouchal.

„Takže z jezera ven nevedou žádné chodby?" zeptal se.

„Jen úzké průduchy, do kterých by se nikdo nevešel. To jezero je dobře zmapované a je to slepá ulička."

„A co cesta skrz systém?"

„Za Sifonovou chodbou začíná zase stoupat. Dá se tudy celkem snadno dostat až do Mechové jeskyně."

„Takže víte s naprostou jistotou, že jste před třemi dny byli v té, ehm, Sifonové chodbě, a žádnou mrtvolu jste neviděli?" Carterův hlas zněl pořád skepticky.

„Ano."

Oldroyd se tvářil zamyšleně.

„Existují jiné způsoby, jak se do těch podzemních jeskyní dostat?" zajímal se.

„Jen jeden. Před Sifonovou chodbou vede do Zvonícího hrnce odbočka ze systému Ovčí jámy, ale to vám nepomůže. Když půjdete touhle trasou, bude vám to do Sifonové chodby trvat stejně dlouho."

„A jiná cesta už není?"

„Ne. Zvonící hrnec je dobře známý systém a za posledních padesát let byl důkladně prozkoumaný. Kdyby existovaly jiné způsoby, jak se tam dolů dostat, věděli bychom o nich."

„Bylo dneska v Sifonové chodbě oproti pátku něco jinak? Kromě té mrtvoly, samozřejmě."

„Nic, jen trocha popadaných kamenů, ale k tomu tady dochází pořád."

„Takže dnes se v chodbě objevily kameny, které jste tam v pátek neviděli?"

„Ano, ale nejde o nic zásadního."

Oldroyd se na několik okamžiků pohroužil do myšlenek a pak se znovu obrátil na Williamse. „Je tady někdo, kdo by se dal označit za znalce místní historie speleologie? Víte, někdo, kdo by o zdejších podzemních systémech a jejich průzkumu v průběhu let mohl vědět trochu víc."

Williams se při té narážce nasupil. „Mohl byste zkusit Simona Hardimana z Hallu. Ten se v takových věcech celkem vyzná, ale říkám vám, šéfinspektore, že jiné cesty do podzemí nevedou a ani Simon vám o žádných neřekne."

„Určitě máte pravdu, ale musíme prověřit všechny možnosti. Když říkáte ‚Hall', myslíte tím Garthwaite Hall?"

„Přesně tak, provozuje tam s manželkou centrum outdoorových aktivit."

„Tam to znám. A vlastně vím ještě o někom, kdo by nám mohl pomoct." Otočil se ke Carterovi. „Jdeme, tady už toho víc udělat nemůžeme. Musíme počkat na zprávu z patologie, jestli potvrdí to, co si myslím. Vrátíme se do Burnthwaite, zvu tě na oběd k *Červenému koni*."

Krátká jízda z kopce do Burnthwaite proběhla téměř v tichosti. Carter si nebyl jistý, jestli vrchní inspektor stojí o konverzaci. Jako by mu došla šťáva a zdál se být duchem nepřítomný.

Ve vesnici Oldroyd zaparkoval na upravené návsi obklopené starými vápencovými domky. Carter se zadíval na strmé kopce stoupající za obcí, ale Oldroyd znovu ožil a popohnal ho. „Pojď, mrkneme se k řece."

Zavedl Cartera po úzké pěšině podél silnice ke starému kamennému mostu pro koně. Po obou stranách vybíhala z mostu trojúhelníková odpočívadla, která původně sloužila chodcům, aby mohli uhnout z cesty naloženým zvířatům, a nyní poskytla detektivům příhodnou vyhlídku.

„Řeka Wharfe," pronesl Oldroyd s úctou.

Carter se podíval dolů na vodu zbarvenou do hněda. Bublala a šplíchala o pilíř mostu, na hladině se pohupovaly klacky a větve unášené rychlým tokem do dáli.

„Hladina je teď po deštích hodně vysoko. Což je škoda, protože když je nízko, člověk může z mostu pozorovat pstruhy plující proti proudu, ačkoliv není snadné je rozeznat od kamenů na dně."

„Voda nevypadá moc čistě."

„To dělá rašelina spláchnutá deštěm z vřesovišť. Jindy bývá řeka krásně průzračná."

Carter se podíval na Oldroyda. „Máte to tady rád, že?"

„To bych řekl," odpověděl šéfinspektor. „Jako kluk jsem na tohle místo chodíval s rodiči na pikniky. Se ségrou jsme chytali vranky a raky a házeli jsme žabky."

„Co jsou to vranky, pane?"

Oldroyd se znovu zatvářil trochu posměšně. Naklonil hlavu na stranu a podíval se na Cartera. „Chudáku, musel jsi mít smutné dětství! Předpokládám, žes doteď nepoznal nic než starou bahnitou Temži."

„Temže je v Oxfordu náhodou docela pěkná. Táta nás tam jednou vzal na loďce."

„To bylo spíš někde na Cherwellu."

„Takže to v Oxfordu znáte?"

„Studoval jsem tam, ale to už je dávno. Vranka je, Cartere, malá, tlustá a líná ryba, kterou při troše hbitosti můžeš chytit rukama. Pojď, ukážu ti, jak jsme dřív házeli žabky."

Oldroyd se vrátil na začátek mostu a sešel po náspu na břeh.

„Dneska abys tady kámen pohledal. Normálně tu bývá oblázková pláž. Najdi si plochý kamínek. Mrkneme na to."

Posbíral těch několik oblázků, které se nacházely nad úrovní vody. „To bude stačit. Uvidíme, jestli to ještě umím." Uchopil kámen mezi ukazovák a palec a pak ho hodil vodorovně před sebe. Oblázek dopadl placatou stranou na hladinu, odrazil se, znovu dopadl na hladinu a zase se odrazil. Než dolétl na druhý břeh, kde těsně minul kachnu, skočil celkem pětkrát.

„Paráda. Ještě jsem nevyšel ze cviku," zahlásil Oldroyd radostně. „Na tyhle podmínky to celkem ušlo. A teď ty."

Carter si trochu zdráhavě vybral kámen, který považoval za vhodný, narovnal mohutná ramena a odhodlaně vykročil k řece. Pak prudce mrštil kamenem, ten však žbluňkl do vody a okamžitě zmizel pod hladinou.

„Pardon."

„Špatná dráha letu, mladej, musíš držet ruku níž a házet vodorovně. Takhle." Vrhl další žabku se stejným výsledkem. „Zkus to znovu."

Carter si vybral jiný kamínek a řídil se Oldroydovou radou. Oblázek tentokrát absolvoval úctyhodné tři odrazy, než se potopil.

„Výborně!" zvolal Oldroyd. Odvrátil se od řeky. „Jdeme do hospody. Já řídím, ale zvu tě na pivo. Chceš ochutnat nějaké naše ze severu?"

Carter se vydal za Oldroydem k hostinci a nevěřícně přitom kroutil hlavou. Rozhodně nečekal, že první den v nové práci budou se šéfem házet u řeky žabky jako dva uličníci.

Zanedlouho už seděli u kamenného baru v restauraci *Červený kůň*. Před Carterem stál půllitr piva. Mělo krémovou čepici z pěny a plnou hořkou chuť.

„Šup tam s ním, Andy, jak tady říkáme. Normálně ve službě nepijeme, ale dnes je výjimečný den, tvůj první u nás. Tak na zdraví.“ Oldroydův významný pohled jako by naznačoval, že takové popíjení ve skutečnosti není vůbec neobvyklé.

Zvedl sklenici s pomerančovým džusem a sodovkou a Carter se chopil půllitru.

„Každopádně, jelikož jsme odcházeli ze stanice tak narychlo, ani jsem neměl možnost zjistit o tobě něco víc,“ navázal Oldroyd.

„Co byste rád slyšel, pane?“

„Něco o tvojí minulosti, rodině, kde jsi vyrůstal a tak. Je dobře znát životní příběhy lidí. Hodně to o nich vypovídá.“

Carter začal ve stručnosti odříkávat svůj životopis. Oldroyd ho však pobízel častými otázkami, jako by o něm chtěl vědět úplně všechno. Vyprávěl tedy o dětství stráveném v Croydonu i o tom, jak mu v pouhých deseti letech zemřel otec.

„Taky byl policista, pane. Zastřelil ho drogový dealer v Soho.“

„Sloužil na protidrogovém?“

„Ne, byl na obchůzce a chtěl zkontrolovat chlapa parkujícího v zákazu. Ten prostě vystoupil, zastřelil ho a utekl.“ Carter se odmlčel, sklopil zrak a po chvíli dodal: „Ukázalo se, že to auto bylo plné heroinu, ale střelce nikdy nedopadli. Zmizel beze stopy.“

„Nejspíš už za pár hodin zmizel za hranicemi. Nedá se čekat, že by se vrátil.“

„To ne.“

„Měli jste k sobě s tátou blízko?“

„Jo, bral mě s sebou na zápasy do Upton Parku – na West Ham, víte? Vyrůstal v East Endu, byl to pravý Londýňan. A co vy? Sledujete fotbal, pane?“

„Trochu, jen občas v televizi. Na zápasy už nechodím. V sedmdesátých letech jsem fandil Leedsu. Tehdy měl vynikající tým:

Billy Bremner, Johnny Giles, Jack Charlton. Ale zpátky k tvému otci. To kvůli němu ses dal k policii?“

„Vždycky jsem po tom toužil. Spousta lidí si určitě myslela, že je to jen sen, způsob, jak se přiblížit otci, možnost, jak jednou chytit jeho vraha, no prostě takové ty klukovské věci. Byl jsem ale pevně rozhodnutý, i když já jsem chtěl být detektivem, ne strážníkem v uniformě jako on.“

„Proč?“

„Právě proto, že se jeho vraha nepodařilo dopadnout. Matka se s tím nikdy nevyrovnala. Díky tomu jsem si uvědomil, jak je důležité, aby zločiny byly vyřešeny a pachatelé skončili před soudem, přestože bolest způsobená zločinem se tím nezmírní.“

Oldroyd zatleskal. „Výborně!“ zvolal, ale vzápětí si všiml Carterova sklíčeného výrazu. „Promiň, mladej, myslel jsem to vážně,“ zasmál se. „Nedělal jsem si z tebe srandu. Lidi říkaj, že než mi přijdou na chuť, vychází se jim se mnou dost špatně. Jednám narovinu, chovám se jako neřízená střela a tak podobně. Ale to uvidíš sám.“

Servírka přinesla dva velké sendviče se steakem a obrovskou mísu hranolků.

„Tomu říkám první den!“ pokračoval Oldroyd a vrátil rozhovor k práci. „Napadá tě ještě něco k našemu případu?“

Carter se zakousl do sendviče, znovu si pořádně přihnul piva a rovnal si myšlenky v hlavě. „No, pane – mimochodem, je to moc dobré, díky…“

„Není zač. Místní pivo, vaří ho v Keighley.“ Pohladil sklenici s pomerančovým džusem a toužebně se zadíval na Carterův půllitr.

Carter začal znovu. „Je spousta věcí, které ještě nevíme, a existuje řada možností. Jelikož na kouzla nevěřím, musí být nějaké praktické vysvětlení, jak se tělo do té chodby dostalo.“

„Možnost, že ho zavraždili tam dole, jsi tedy vyloučil?“

„Ještě úplně ne, ale uznávám, že je to velmi nepravděpodobné.“

„Opatrný a rozumný,“ usmál se Oldroyd.

„Víme, že sám byl jeskyňář, takže by se do podzemí nikdy nevydal bez výstroje. Víme, že nebyl oblíbený, což nám dává řadu podezřelých. Připadá mi skoro vyloučené, že by se tam dolů s tělem vláčel někdo, kdo o jeskyních nic neví, takže lze s úspěchem předpokládat, že ho do hlavy praštil někdo z kolegů speleologů. Nechápu ale, jak a proč odtáhli mrtvolu tak hluboko do jeskynního systému a pohodili ji na místě, kde na ni někdo nutně musel narazit. A další věc: jak je možné, že tudy jeskyňáři nedávno procházeli a tělo nenašli? To je velice podezřelé.“

„Podezřelé?“

„Netvrdí to proto, aby nás zmátli? Možná v tom mají prsty. Říkal jste, že tělo leželo v podzemí několik dní.“

„Mohl jsem se splést. Musíme počkat na výsledky pitvy.“

„Ale jestli máte pravdu, vylučuje to jejich tvrzení.“

„Vypadá to tak, ale jestli měli v té vraždě prsty, proč by si vymýšleli tak nepravděpodobnou historku? Kromě toho se navzájem podpořili, což znamená, že by do toho museli být namočení všichni čtyři.“

„Ale jestli měl ten chlap hodně nepřátel, možné by to bylo.“

„To je fakt.“ Oldroyd však nezněl přesvědčeně. „Myslím si, že v tom nejspíš jede víc než jeden člověk, ovšem čtyři jsou trochu moc.“

„Čtyři lidé by už ale mrtvolu dolů dostat mohli. Třeba se při tom střídali.“

„Ano, bylo by to jednodušší, ale pořád tu zůstává ta druhá otázka: proč?“

„Je jasné, že pachatelé chtěli tělo ukrýt, ale zdá se, že to udělali tím nejhloupějším způsobem, s jakým jsem se kdy setkal.“

„S tím souhlasím, což by napovídalo, že se plán nějak zvrtl."

„Jak to myslíte, pane?"

„Tak, že se mrtvola neměla vůbec objevit, a rozhodně ne způsobem, jakým se to stalo."

„Chcete říct, že někdo sešel dolů a přemístil ho? To mi připadá ještě víc přitažené za vlasy."

„No, teď už opravdu spekulujeme, ale je to možné. Snad bylo záměrem usvědčit vraha."

„Ale pokud byste věděl, že někdo spáchal vraždu, proč byste to prostě neohlásil? A nic na tom těle nenaznačuje, kdo to udělal."

„To je pravda, ale na jednu věc jsi zapomněl." Oldroyd vytáhl pytlík se zvláštním háčkem.

„Nevím, co si o tom mám myslet, pane," přiznal Carter.

Oldroyd se znovu podíval na rezavý kus kovu. „K čemu se používal a co tam dole dělal? Myslím, že tady se může skrývat klíč k celé záhadě."

Dojedli sendviče.

„Klidně pomalu dopij, Andy. Nechám tě tady v Burnthwaite. Vyzvednu tě později. Snaž se dozvědět něco o Atkinsovi a lidech, co ho znali. Zjisti, kdy ho viděli naposledy. Taky je potřeba vyslechnout člověka, který mrtvolu našel. Craven tuším říkal, že se jmenuje Geoff Whitaker. Craven ti pomůže."

„A co vy, pane?"

„Já budu studovat speleologii."

„Jeskyně."

„Jasně. Musíme se o těch jeskynních systémech dozvědět mnohem víc. A začnu návštěvou u Simona Hardimana v Garthwaite Hall."

„Kde to je?"

„V údolí kousek odsud. Je to budova z devatenáctého století, kde teď sídlí centrum outdoorových sportů. Takové to místo,

kam jezdí na výlety školáci a odkud pak míří na vycházky a do jeskyní."

„Jednou jsme jeli se školou do Walesu. Celou dobu tam pršelo. Vzpomínám si, jak jsme se den co den plahočili po blátivých cestách a večer jsme se vraceli celí promočení. Na ubytovně jsme se pak ale dobře bavili a pili pivo z plechovek, které se nám tam podařilo propašovat."

„Koukám, žes byl trochu raubíř."

Carter se zasmál. „Ani ne, pane. Prostě kluk, no." Ještě se neodvažoval Oldroydovi říct, jak moc se po otcově smrti na chvíli utrhl ze řetězu. Někteří lidé se mu smáli, když se rozhodl vstoupit k policii, a musel snášet spoustu poznámek o tom, že se „z pytláka stal hajný".

„Tak jdeme." Oldroyd vstal. „A až se objeví Steph, žádný fraje-řinky."

„Kdo, pane?"

„Stephanie Johnsonová. Detektiv seržant Stephanie Johnsonová, přesněji řečeno. Tvoje kolegyně a za normálních okolností druhý seržant v mém týmu. Je na dovolené, ale zítra se vrací. Je trochu svérázná, takže si radši dávej pozor na jazyk, ale myslím, že si budete rozumět. Než poznáš všechny lidi na stanici, chvíli to potrvá – jestli budeš mít na seznamování při práci na tomhle případu vůbec čas." Oldroydovi se rošťácky zajiskřilo v očích. „Zítra budeš mít příjemný úkol informovat Steph o tom, co jsme doteď zjistili."

Vykročili úzkou chodbou k východu.

„A nezapomeň prověřit výpovědi těch jeskyňářů, co tvrdí, že prošli podzemním systémem a žádnou mrtvolu tam neviděli. Cravenův tým na tom bude muset zapracovat. Zjistěte, co jsou ti chlapi zač a jestli se jejich výpovědi shodují. Pokud nás nepřesvědčí, budeme je muset vyslechnout každého zvlášť a…" Náhle se odmlčel. Dveře restaurace se rozlétly a objevila se v nich hřmotná postava.

„Hele, nejste chlupatý? Slyšel jsem, že Atkinse někdo odkrouhnul. Říkali, že prej dorazíte."

„A kdo jste vy?"

Oldroyd před nepřátelsky naladěným vetřelcem neustoupil ani o píď a pevně se mu zadíval do očí. Ty oči byly přimhouřené a zuby vyceněné, jako by před nimi stál rozzuřený pes. Muž měl špinavou tvář a velké mozolnaté ruce zčernalé kolomazí nebo olejem, na sobě otrhané džíny a svetr plný děr.

„Ten parchant mi dlužil škváru, spoustu škváry, a kdybyste svoji práci dělali dobře, tak byste mi ji vrátili." Zvedl ruku, naklonil se k Oldroydovi a začal do něj bodat ukazovákem.

Carter okamžitě vyrazil do akce. Tohle byla jeho doména. Během služby u Metropolitní potkal stovky grázlů. Postavil se mezi Oldroyda a nově příchozího. „Uklidněte se, pane, a dávejte si pozor. Jsme policisté."

„Cože? Ty usoplenče! To Atkinse jste měli před lety zabásnout, ne mě!"

„Jak chcete." Carter sáhl po poutech a chystal se chlapa zkrotit.

„Pomalu, Cartere, klid." Ke Carterovu překvapení Oldroyd položil jemu i chlapisku lehce ruku na rameno, a znovu se otočil k muži čelem. „Podívejte, já vím, že máte vztek, ale nedělejte hlouposti. Uklidněte se a pojďte s námi do baru. Koupím vám pivo a vy nám všechno hezky povíte."

Účinek byl okamžitý. Muž se stáhl a přestal cenit zuby, ačkoli Cartera dál sjížděl nenávistným pohledem. „Tak to si nechám líbit."

Vykročili zpět do lokálu. Carter vešel dovnitř jako poslední, ruku pořád na poutech v kapse.

Sedli si do rohu a Oldroyd šel objednat pivo. Hostinský potyčku na chodbě zjevně zaslechl a podíval se na něj. „Všechno v pohodě?" zeptal se.

„Nebojte se, my si s ním poradíme."

Oldroyd přistoupil k muži, který sveřepě mlčel, a postavil před něj pivo.

„Dík," řekl hromotluk stroze. Pak zvedl sklenici a vypil půlku piva na ex.

„Takže," začal Oldroyd, „ptal jsem se vás na jméno."

„Cartwright, Sam Cartwright." Špinavým rukávem svetru si setřel pěnu z úst. „Na kraji vesnice mám autodílnu."

„A odkud znáte Dava Atkinse?"

„Měl starýho morrise countrymana a já mu ho spravoval."

„Myslíte ten model s dřevěným rámem vzadu?"

„Jo, přesně ten. Musel jsem vyměnit všechno ztrouchnivělý dřevo, udělat generálku motoru a další věci. Dal jsem mu tam i novou hnací hřídel."

„A on vám nezaplatil?"

Cartwright sevřel ruku v pěst. „Ne, hajzl jeden. Makal jsem na tom pěkných pár neděl a musel jsem objednat náhradní díly. Nevzal jsem ho na hůl, ale on se se mnou hádal, že prej mi to trvalo moc dlouho, dobytek." Praštil pěstí do stolu.

„Jen klid," mírnil ho Oldroyd. „Předtím jste říkal, že ho někdo odkrouhnul. Jak víte, že to byla vražda?"

„Mluvil jsem s Alanem Williamsem. To je jeden z těch, co dneska ráno vynášeli mrtvolu ven."

„Zabil jste ho?" udeřil na něj Oldroyd, Cartwright však ani nemrkl okem. Jako kdyby se ho šéfinspektor zeptal, jestli si nedá ještě jedno pivo.

„Ne, ale něco vám povím. Zjistit, kdo toho šmejda zabil, bude pořádná fuška. Nedivil bych se, kdyby dneska večer celá vesnice slavila."

„To byl tak nepopulární?"

„Jo. Vidím, že svoje prachy nedostanu. Tohle byste měli řešit. Proč se kvůli němu vzrušovat, stejně je po něm. Měli byste se starat o ty, co žijou."

„S tím nic nenaděláme. Budete muset jít za právníkem."

„Jasně." Cartwright se pohrdlivě ušklíbl. „Když za jedním z těch vydřiduchů půjdu, budu na tom nakonec ještě víc bitej než teď."

„Nic jiného bohužel dělat nemůžete. My máme za úkol chytit toho, kdo oběť zabil." Oldroyd byl přátelský, ale rozhodný. Zdálo se, že to na neřáda zabíralo.

Neřád zavrčel, vypil zbytek piva a pohladil půllitr, jako by doufal, že mu Oldroyd zaplatí ještě jeden. Detektiv však hodlal rozhovor ukončit.

„Mrzí mě, co se vám stalo," řekl, „ale už budeme muset jít. Jelikož jste pana Atkinse znal, někdo vás přijde oficiálně vyslechnout. A prosím vás, dejte na mě: chovejte se k policistům slušně. Děláme jen svou práci."

Cartwright znovu zavrčel a ztěžka se zvedl.

„Díky za pivo. Nemůžu říct, že bych vám přál, abyste toho vraha našli. Udělal sakra dobře, že nás toho zmetka zbavil."

Po těch slovech vykročil chodbou a vyšel ze dveří.

Carter zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že s ním budou problémy."

„Když tady někomu nabídneš pití, většinou si dá říct. Pokud to jde, je lepší vyhnout se konfliktu a udržet si člověka na své straně. Nikdy nevíš, kdy ho můžeš potřebovat. Vsadím se, že tenhle chlápek nemá do hospody nikdy daleko. Viděl jsem tu jeho dílnu. Je plná starých otlučených aut a dvůr je zčernalý naftou a olejem. Neleží na turistických trasách, ale o místních ten chlap bude vědět hodně."

„Půlce toho, co říkal, jsem nerozuměl."

Oldroyd se zasmál. „To mě nepřekvapuje. Jestli budeš někoho z těch yorkshirských drsňáků někdy vyslýchat, asi s tebou budeme muset poslat tlumočníka. Dřív to lidi jako ty měli horší. Kdyby na tebe promluvil můj děda, nerozuměl bys mu ani slovo.

I já jsem s tím měl někdy problémy. No nic, je načase vypadnout."

Oba detektivové se chystali odejít, tentokrát je však pro změnu zastavil hostinský, chlapík s růžolící tváří a velkým břichem. Tvářil se dost znepokojeně.

„Můžu na slovíčko?" zeptal se.

„Jasně," řekl Oldroyd. Vykročili za ním do malého salonku, který byl v tu chvíli prázdný.

„Já jsem Trevor Booth a vedu to tady. Myslím, že už jsme se viděli, šéfinspektore."

„Ano, byl jsem ve většině zdejších hospod. Spousta hostinských mě zná."

Navzdory Oldroydově přívětivosti byl muž pořád očividně nesvůj. „No, všichni jsme slyšeli, co se stalo. Dava Atkinse našli ve Zvonícím hrnci, že?"

„Přesně tak. Předpokládám, že jste ho tu vídal. Měl jste k němu bližší vztah?"

„To ne, kromě toho, že tu byl pravidelným hostem, i když ne zrovna oblíbeným. Ale já jsem se chtěl zeptat na Geoffa."

„Na koho?"

„Na Geoffa Whitakera. Prý tělo našel."

„Ano."

„Pracuje u mě v kuchyni. Jako šéfkuchař."

„Aha. No, po tom šoku, co prožil, asi dneska do práce nepřijde."

„Ne, má službu až večer, teď ho nečekám. Jde o to, že…" Odmlčel se. „Nerad to říkám, ale s Geoffem se nedávno něco stalo a já myslím, že to nějak souviselo s Atkinsem."

„Vysvětlíte nám to?"

„No, Geoff měl v posledních pár týdnech věčně hluboko do kapsy, což je zvláštní. Nikdy jsem u něj nezažil, že by nějak strádal.